

čl. 165 obch. zák. nepřipustné, poněvadž komanditista ručí třetím osobám celým tímto podílem za závazky společnosti. Žalobkyně má proti firmě bankovní společnost N. pohledávku ve výši nejméně 50.000 Kč, částku to, kterou složil žalovaný jako podíl komanditisty, žalovaný z této firmy vystoupil a jeho podíl byl mu bez ohledu na závazky firmy vůči jejím dlužníkům vydán. Prvý soud zjistil a proto právem vyslovil, že podle čl. 165, 172, 130, 146 obch. zák. ručí žalovaný do výše svého vkladu věřiteli, v tomto případě žalobkyni, po dobu 5 roků od výmazu komanditisty z obchodního rejstříku a odsoudil žalovaného ve smyslu těchto ustanovení podle žalobní prosby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Jest schváliti názor nižších soudů, že v zúčtování částky vkladu žalovaného jako komanditisty u firmy bankovní společnost N. na jeho dluh u jmenované firmy na běžném účtu jest spatřovati vrácení této části vkladu; neboť vrácením vkladu nelze rozuměti jen hotové jeho vyplacení v penězích, nýbrž i každé opatření, kterým se komanditistovi poskytnou části společenského jmění tak, že se tím zmenšuje jeho vklad a tím fond společnosti sloužící k uspokojení věřitelů společnosti. Sem patří i použití vkladu komanditisty k uhrazení jeho dluhu. Na věci nemění nic, že věřitelkou komanditisty a tudíž příjemkyní dluhovaného platu byla komanditní společnost sama, neboť zúčtováním vkladu komanditisty na jeho dluh v komanditní společnosti zanikla pohledávka této proti komanditistovi a o tuto majetkovou hodnotu byl fond společnosti zmenšen. Že platnosti vrácení vkladu komanditisty zúčtováním na jeho dluh u komanditní společnosti nebránil předpis čl. 165, odst. 2, vychází již z toho, že vklad byl vrácen až po vystoupení komanditisty, když tudíž společenský poměr mezi komanditistou a komanditní společností již netrval. Vrácení vkladu komanditistovi mělo jen ten účinek, že vystoupil komanditista, který podle čl. 146, 172 obch. zák. za závazky komanditní společnosti vzniklé před jeho vystoupením ze společnosti ručí po dobu pěti let po výmazu komanditisty z obchodního rejstříku, neplatí podle povahy závazku kratší zákonná lhůta promlčecí, ručí od doby vrácení svého vkladu věřitelům společnosti přímo, a to až do výše vráceného vkladu.

Čís. 15473.

K výkladu § 112 konk. ř.

Předmětem sporu o popřenou pohledávku může býti jen to, co bylo předmětem zkoumání při zkušebním roku, vyjma změny a doplňky přípustné podle § 112, odst. 1, posl. věta konk. ř.

(Rozh. ze dne 7. října 1936, Rv I 2409/34.)

Ke konkursu Antonína R-y přihlásilo žalované vodní družstvo, a to do druhé třídy konkursních pohledávek svoji vykonatelnou pohledávku za provedení trubkování. Při zkušebním roku neuznal žalobce (správce konkursní podstaty) pro tuto pohledávku pořadí ve II. třídě konkursních pohledávek, nýbrž pořadí toliko III. třídy a byl se svým odporem poukázán konkursním komisařem na pořadí práva. V žalobě uvedl žalobce, že ve výpise z účtu připojeném k přihlášce a tvořícím její součást žalované družstvo částku 8.675 Kč 45 h za trubkování kvitovalo úpadci ke dni 1. července 1929 a již za rok 1929 ho ihned zatížila úrokem z prodlení, takže dle výpisu toho jest nepochybné, že přihlášená pohledávka byla splatná již v roce 1929 čili dříve než tři roky před prohlášením konkursu nastalým 24. ledna 1933. N i ž š í s o u d y žalobě, proti níž žalované družstvo nově dovozovalo pořadí II. třídy v usnesení valné hromady, nevyhověly.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby a přiznal přihlášené pohledávce vodního družstva pořadí III. třídy konkursních pohledávek.

D ů v o d y:

Ustanovení § 112, odstavec 1, poslední věta konk. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. omezuje žalobní návrh jen na právní důvod, který byl uveden v přihlášce a při zkušebním roku, a na částku tam uvedenou. Z toho však nelze souditi, že tato omezující zásada se týká pouze žaloby, kterou podal věřitel přihlásivší pohledávku ke konkursu, a že to neplatí i tehdy, když jest žalobcem někdo jiný, jenž při zkušebním roku popřel pohledávku nebo žádané pořadí. Neboť přihláška jest základem pro prozkoumání pohledávky a jejího pořadí a pro zjištění pohledávky (§§ 104, 107, odstavec 2 a 3 a 111 konk. ř.). Nelze tedy přezkoumati při zkušebním roku pohledávku, která přihlášena nebyla nebo která se opírá o jiný právní důvod anebo činí vyšší částku, než byla uvedena v přihlášce nebo při zkušebním roku, a nelze také přezkoumati jiné pořadí, nežli v přihlášce nebo při zkušebním roku bylo žádáno (§ 108 konk. ř.). Jen takové přihlášené pohledávky a takové žádané pořadí lze v konkursu za předpokladů § 111 konk. ř. zjistiti, z čehož naopak plyne, že nedojde-li k tomuto zjištění pro odpor správce konkursní podstaty anebo některého konkursního věřitele, přesunuje se zjištění na procesní soud. Předpokladem žaloby, ať té či oné, jsou tedy jednak přihláška, jednak přezkoumání přihlášky při zkušebním roku, a může proto býti předmětem sporu o popřenou pohledávku zase jen to, co bylo předmětem zkoumání při zkušebním roku vyjímajíc ony změny a doplňky, které i podle omezujícího ustanovení § 112, odstavec 1, poslední věta konk. ř. jsou přípustné. To jest všeobecná zásada konkursního řádu a platí i ve sporu o pořadí, které musí rovněž býti uvedeno v přihlášce (§ 104, odstavec 1 konk. ř.). Nejde tu o pravidelný spor, v němž by měl žalovaný volnost použití všech námitek a obranných prostředků, které dopouští civ. soudní řád, nýbrž právě proto, že jde o zjištění pohledávky nebo jejího pořadí pro konkursní řízení, jest i on obmezen způsobem vytčeným

v § 112, odstavec 1, poslední věta konk. ř. Žalované vodní družstvo opřelo svou pohledávku v přihlášce jediné o výpis z účtu, z něhož však neplyne, že všechny částky tam účtované nedospěly dříve než tři roky před prohlášením konkursu (§ 55 konk. ř.). Zřejmé jest z výpisu, že jen částky v souhrnu 1.686 Kč 85 h, o něž žalobce ve sporu omezil žalobu, dospěly teprve v oné tříleté lhůtě a požívají tedy pořadí II. třídy konkursních věřitelů. Teprve ve sporu změnilo žalované družstvo právní důvod, z něhož odvozovalo pořadí II. třídy konkursních věřitelů, a to tím, že opřelo tento nárok nově o usnesení valné hromady ze dne 27. prosince 1931. Tato změna původní přihlášky není ani ve sporu přípustná a bylo proto omezené žalobě vyhověti. Otázkou, zda byl konkursní správce odkázán správně na pořadí práva, nelze se zabývat, poněvadž onen poukaz konkursního komisaře se stal pravoplatným.

Čís. 15474.

K výkladu § 67 vyrovnacího řádu.

Vyrovnacího dlužníka stíhají následky nesplnění potvrzeného vyrovnání, nezaplatil-li přes upomínku mající náležitosti § 67 vyr. ř. splatnou vyrovnací splátku, třebaže vyrovnací věřitel v upomínacím dopise vedle výzvy k splnění vyrovnání poukázal zřejmě omylně na nezaplacení splátky za jinou dobu.

(Rozh. ze dne 7. října 1936, Rv II 1035/34.)

Žalobce přednesl, že žalovaný měl podle potvrzeného vyrovnání zaplatiti mu vyrovnací kvotu v 19 měsíčních splátkách. Poněvadž zůstal s dvěma splátkami v prodlení, byl dne 26. února 1934 doporučeným dopisem s určením čtrnáctidenní lhůty upomenut. Žalovaný však ve lhůtě mu poskytnuté splátky nezapravit, takže celá pohledávka v původní výši obživla, a žalobce se jí na žalovaném domáhá, pokud přesahuje 47,5% vyrovnací kvotu. Žalovaný namítl, že byl sice upomenut o zaplacení dvou splátek, ale splátek za leden a únor (místo červen a srpen), na které žalobce nemá nárok, neboť splátky končily 15. prosince 1933. Upomínku nechal proto bez povšimnutí. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Žalovaný vyrovnání nesplnil, ježto nezaplatil vyrovnací kvoty za měsíce červen a srpen. Nejde o nějaký omluvitelný omyl nebo nedopatření, nýbrž o neomluvitelnou nedbalost a liknavost, kterou zavinil žalovaný sám. Prokázáno je, že žalovaný byl upomenut doporučeným dopisem ze dne 26. února 1934, že mu v upomínce byla poskytnuta dodatečná lhůta čtrnáctidenní, že však žalovaný tuto čtrnáctidenní lhůtu nedodržel, nýbrž zadrželé splátky zaplatil teprve 21. března 1934, tedy po vypršení poskytnuté čtrnáctidenní lhůty. Je se tedy jen obíratí otázkou, jaký význam pro rozhodnutí sporu má to, že žalobce v dopise ze dne 26. února 1934 omylem uvedl, že nejsou zaplacený splátky za měsíce leden a únor 1934, místo za měsíce červen a srpen 1933. Nelze pochybovati o tom, že následky nesplnění vyrovnání nastávají, byl-li dlužník následkem nesplnění upomenut k splnění, i když v dopise není přesně uvedeno, která